

РАГНАР ЈОНАСОН

СНЕЖНО
СЛЕПИЛО

Превод:
Ацо Пероски

АРТКОНЕКТ

За Кира, ог ѿаѿо

ИСЛАНД

СИГЛУФЈОРДУР

Пролог

Сиглуфјордур, среда 14 јануари 2009

Црвената дамка беше како вресок што ја распарчува тишината.

Со својата блескавост и искомска чистина, белината на снежната покривка речиси ја поништуваше зимската темнина на ноќта. Уште од утрото вееше снег, крупни, тешки снегулки полека паѓаа кон земјата; а потоа, штом се стемни, сè замре.

Таа вечер само малкумина излегоа надвор. Поради студот, повеќето сакаа да го гледаат снегот од зад своите затворени прозорци, а некои веројатно одлучија да останат дома и поради смртниот случај во Драмското здружение. Озборувањата се ширеа со молскавична брзина, завладеа атмосфера на тежок сомнеж, и сето тоа беше во целосна спротивност со навидум спокојниот, мирен надворешен изглед на местото. Доколку во тој момент некоја птица во лет од височина го набљудуваше гратчето, веројатно немаше да забележи ништо необично. Немаше да почувствува напнатост во воздухот, немаше да почувствува несигурност и страв, освен ако не прелеташе над една мала градина зад една од куќите во центарот на градот.

Високите дрвја околу градината се издигнуваа во сиот свој зимски раскош, елегантни под белата покривка дури и со свиените, натежнати гранки. Нивната белина, порабена со сенки, повеќе потсетуваше на смешно клоновско лице отколку на нешто страшно.

Од околните прозорци се разлеваше топла светлина, а главната улица ја осветлуваа силни улични светилки. Малата

градина воопшто не беше скриена во мракот, иако веќе беше доцна ноќ.

На планините околу гратчето се назираа бели врвови, но во текот на последните неколку дена нивниот заштитен обрач попушти. И нешто необјасниво се прикраде во градот, некоја нејасна закана, нешто што сè до таа ноќ, помалку или повеќе, беше невидливо.

Таа лежеше среде градината како ангел во снегот.

Од далечина, се чинеше спокојна.

Со раширени раце и во избледени фармерки, беше гола до половината, а косата ѝ беше распослана околу главата како круна во снегот. Во снегот што никако не требаше да биде црвен.

Лежеше во локва крв.

Кожата вознемирувачки брзо ѝ бледнееше, сè послична на мермер што се белее сè поупорно, небаре за инает на црвенилото со кое беше опкружена.

Усните ѝ беа помодрени. Дишеше плитко и забрзано.

Се чинеше дека гледа во празнината на темното небо.

А потоа, очите ѝ се затворија.

1

**Рејкјавик,
пролет, 2008**

Иако се ближеше полноќ, дневната светлина сè уште се насираше. Деновите стануваа сè подолги, како и обично во тој период од годината, преполн со ветувања и со надеж во подобра иднина. Иднината се чинеше светла и за Ари Тор Арасон. Неговата девојка, Кристин, конечно се всели во неговото станче во Олдугата, иако таа преселба, всушност, беше чиста формалност зашто речиси секоја ноќ секако ја поминуваше кај него, освен пред испитите, кога повеќе сакаше да ги минува ноќите во учење во мирниот дом на своите родители.

Излезе од бањата, со крпа завиткана околу половината, и влезе во спалната соба.

„Господе, колку сум уморна. Понекогаш се прашувам зошто воопшто се запишав на медицина.“

Ари Тор се сврте и ја погледна од аголот, каде што стоеше неговата мала работна маса.

„Ќе бидеш одлична докторка.“

Таа се испружи на креветот и нејзината руса коса како ореол се рашири врз белината на чаршафите.

Како ангел, си помисли Ари Тор, маѓепсан од начинот на кој таа ги испружи рацете и со нив нежно помина врз својата кожа.

Како ангел во снег.

„Ти благодарам, љубов моја. И ти ќе бидеш одличен полицаец“, одговори таа, „иако сè уште мислам дека прво требаше да ги довршиш студиите по теологија.“

И самиот го знаеше тоа. Прво се запиша на филозофија, па се откажа. Потоа се запиша на теологија, па се откажа и од тоа. На крајот се пријави во полициската академија. Отсекогаш му беше тешко да остане на едно место, да пушти корени, вечно бараше нешто што повеќе ќе одговара на неговиот темперамент, нешто со барем малку акција, со малку возбуда. На теологија се запиша како предизвик кон Бог, кон Бог за кого воопшто не беше сигурен дека постои и Бог кој, кога Ари Тор имаше тринаесет години, му ги одзеде сите шанси за нормално созревање, зашто мајка му умре, а татко му исчезна без трага. Дури кога ја запозна Кристин и – само две години пред тоа – кога конечно ја реши загатката за исчезнувањето на својот татко, Ари Тор успеа да достигне некаков душевен мир. И тогаш првпат се сети на можноста да се запише на полициска академија. Имено, му се чинеше дека ќе биде многу подобар полицаец отколку свештеник. На академијата стекна одлична телесна кондиција, а поради вежбањето, трчањето и пливањето рамената му станаа широки и силни. Додека ги минуваше деновите и ноќите висејќи над теолошките учебници, не ни можеше да сонува за таква телесна форма.

„Да, да, знам“, одговори, малку повредено. „Сè уште не сум се откажал од теологијата. Само малку се одморам од неа.“

„Мораш да се потрудиш и да дипломираш додека материјалот сè уште ти е свеж. Многу е тешко да му се вратиш на студирањето ако направиш премногу долга пауза“, додаде Кристин. Ари Тор знаеше дека таа не зборува од лично искуство. Кристин секогаш завршуваше сè што ќе научеше и набрзина ги редеше положените испити еден по друг. Ништо не можеше да ја запре и штотуку ја заврши петтата од вкупно шесте години на студиите по медицина. Не ѝ завидуваше, туку се гордееше со неа, но знаеше дека порано или подоцна, поради нејзината специјализација, ќе мора некаде да се

отсели. Сè уште не разговараа за тоа, но Ари Тор беше сосем свесен дека еднаш ќе дојде и тој ден.

Таа ја стави перницата под главата и го погледна. „Многу ми е чудно што работната маса ти стои во спалната соба. И зар овој стан не е премал?“

„Премал? Не е, мене ми се допаѓа. И никако не би сакал да се отсела од центарот на градот.“

Се опушти и главата ѝ потона во перницата. „Ах, добро, секако нема причина за брзање.“

„Има сосем доволно простор за нас двајца“, рече Ари Тор и стана. „Само мораме малку да се стиснеме.“

Ја тргна крпата во која беше завиткана, легна до неа и страшно ја бакна. Таа му го возврати бакнежот, го прегрна и го повлече кон себе.